

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:
Szentgyörgy-utca 1092. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.
Kiadó-hivatal:
Wttielh József könyvkereskedése, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.
Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, (Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Mark 14. sz.)

Megjelenik e lap
minden szerdán és szombaton egy egész iven.
ELŐFIZETÉSI AR:
Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 „ 50 kr.

Előfizetési felhívás
a
„Székely Hirlap“
V. évfolyamára.

Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. Fél évre 3 forint. Evnegyedrre 1 frt 50 kr. o. é.

Az előfizetési díj legcélszerűbben postai utalvánnyal a „Székely Hirlap“ kiadó hivatalának Maros-Vásárhelyre küldendő.

Maros-Vásárhely, ápril 22.

Ha egy codificator a gyermekgyilkolás — Kindesmord, Infanticide — büntetésére akar törvényjavaslatot készíteni, szerintünk legelőbb is azon kérdést kell magától elhatároznia: egy erkölcsileg elesett anya szerencsétlensége, — vagy egy ártatlanul meggyilkolt avagy elpusztított újdonszülött iránt legyen több tekintettel?

Az első esetben a törvényt szelidíteni, az utóbbiban élesíteni kell, s mindenesetre szigoruan szem előtt tartani azon mély bölcsességgel járó előgondoskodást, miszerint az utóbbi ugy legyen alkotva, hogy ne csak büntesse, hanem megakadályozza a bűntény elkövetését.

És ez kétségen kívül a legméjebb titka a büntetőtörvény alkotásnak, melynek egyetlen kulcsa, a lélektani nagy tehetség, mely legbecesebb primitiv tehetség nélkül a legolvasottabb jogtudós, a kifáradhatatlanul kutató codificator, csakis egy becsületes napszámos és semmi egyéb, a törvényhozás mezején. — Probatum est.

Most azonban a napjainkban nagyon is gyakran felmerülő újdonszülött gyermekgyilkosság — l' infanticide d' un enfant nouveau-né*) — büntetéséről akarunk szólni.

A mi büntetőtörvényeink e tekintetben szinte ultrahumanasok. A büntetőtörvénykönyv 139-ik §. ugyanis még a törvényes házasságból született gyermek meggyilkolását sem bünteti halállal, hanem élethosszig tartó nehéz fogsággal. A mi pedig nagy különbség, mintán tapasztalatból tudjuk, hogy egy-egy nagyszerű szerencsés esemény bekövetkeztével az általános megkegyelmezés nem igen szokott kimaradni. S az erkölcsileg romlott egyén ily tapasztalati esetekhez reményt kötve, bátorságot vesz a bűn elkövetésére.

A házasságon kívüli újdonszülött meggyilkolóját pedig 10-től 20 évi nehéz fogságra kárhoztatja a felidézett §.

A több más módoni elpusztítását az újdonszülöttnak, minő a forceirozott szülés, gyermek-kitétel több neme, már sokkal szelidebben büntetik a btk. 144—151 egymásután következő 8 §§.

Szóval a mi büntetőtörvényeink nem nézik el ugyan behunyt szemmel az újdonszülöttek kárhozatos elpusztításokat, de nem is szigorkodnak azok megakadályozásokban.

A francia „Code Penal“ egészen másként jár el e szörnyű bűntény büntetésében. A 300-ik §-ban ki van mondva: „Est qualifié infanticide le meurtre d' un enfant nouveau-né.“ (Egy újdonszülött megölése gyermekgyilkosságnak tekintik.) S a 302-ik §-ban ez áll: „Tout coupable d' infanticide sera puni de mort.“ Minden gyermekgyilkos halállal büntetetik.

A „Code Penal“ még tovább megyen, s a 351-ik §-ban azt határozza, hogy ha egy kitétt szerencsétlen újdonszülött a kitétel következtében meghal, a büntett elkövetője halállal büntetetik.

E téren tehát a két büntető törvénykönyv nagyon elüt egymástól. Meglehet, hogy mindkettő a szélsőben jár; mert oly könnyedén venni a gyermekgyilkolást vagy elvetést, miként azt a mi büntető törvénykönyvünk teszi, az igen humanus; s mi azt hisszük, hogy oly felette sikamlós téren, minő az erkölcstelenség, kevésbé szigoruan venni az újdonszülöttek elpusztítását, kivált nállunk, hol az általános nevelés még csak most van indulóban, legkevésbé akadályozza az ilynemű büntettek elkövetését.

És itt az a kérdés merül fel, hogy addig is, mig Lelencz-házak felállítása, vagy jó és okszerű nevelés általánosítása által e veszélyes és emberirtó bajon segítve leendő, ideiglenesen bár, melyik rendszernek adandó előny?

Mi, kik mind emberi mind erkölcsi szempontból nagysulyt fektetünk arra, hogy a még nem is vétkezhetett újdonszülöttélete megmentessék, a büntetőtörvényt a francia törvények értelmében alkalmazni a gyermekgyilkosok ellen célravezetőnek tartjuk.

Bármily nemes és humanus oldalról vizsgáljuk azon szerencsétlen nők sorsukat, a kik az erkölcs ösvényén elesvén, mint a jelenkor Medeái, ártatlan csecsemőjük hullája eldobásával akarják hátrataróztatni a bosszuló nemezist, álszemérem sugalta büntetteiket sehogys vagyunk hajlandók könnyítőleg venni. Az egy irtóztató gondolat, az az újdonszülöttek meggyilkolása! Ha az ember komolyan utánna gondol, hogy egy ártatlannak csak azért kelljen elpusztulni, mert bűnös annya büntelennek akar láttatni, visszaborzad ezen szörnyű nemétől a feloldoztatásnak, melyszerint egy szörnyeteg, hogy egy büntettől látszólag szabaduljon egy rettenetesebbel szaporítja azt.

És mi e felette komoly tárgy feletti nézetünket ez alkalommal bezárandók, az erkölcs, az emberiség érdekében a szörnyű vétek elkövetését a lehetőségig megakadályozó egyedüli módnak látjuk, még a jelenben, a szigorú törvény szigorú alkalmazását; mert tökéletesen igaz van Quatelenek: „Az emberek legnagyobb része a bűn elkövetésétől azért óvakodik, mert fél a büntetéstől, mely által vagyonát, szabadságát, néha életét is elveszti.

Aztán, ha gondolatlanul és könnyedén bánnunk el az újdonszülöttek gyilkosaival, még reánk is mondhatják, és pedig vádként: „Vitia tum facillimé gignuntur, cum maximé tollerantur.“

Dobolyi Sándor.

Jogi rovat.

Észrevételek a feladó végzésekre.

Nem célom a törvényes és szabad bizonyítási elmélet felett vitatkozóak valamelyik táborához sorakozni, bárha meggyőződés, miszerint elméleti szempontból a szabad bizonyítási eljárást tartom a materialis igazság kiderítésére lehető legbiztosabb eszköznek. — Hogy azonban ezen elmélet nálunk ez időszertint célravezető volna-e vagy sem? annak fejtegetése e cikk keretébe nem tartozik.

Egyedüli célja e cikknek a felsőbb bíróságoknál a feloldó végzések körül jelenlegi perrendtartásunk mellett kifejtett gyakorlatra néhány szerény észrevételt tenni.

Több felső bírósági határozatot idézhetnék, melyeknél fogva a rendes eljárás szerént lefolytatott pereknek oly körülményekre és bizonyítékokra nézve leendő kiegészítése rendeltetik el, melyek az ügyfelek által a perrendén egyáltalában fel nem hozattak; — hasonlólag olvastam több oly semmitőszéki határozatot, melyeknél fogva a felsőbb bíróságoknak a most említett irányban kiegészítést elrendelő végzései, mint perrendellenesek megsemmisítettek. — Mind a két nézetnek akadnak gyakorlati jogászaink között védeimezői.

Az előbbi nézet pártolói azon nézetből indulnak ki, hogy a peres eljárás célja a materialis igazságot kideríteni, és e szerint a bíróságok kötelessége a lehetőségig nem engedni, hogy egyik vagy másik peresfél ügyetlenség, vagy elnézésből elkövetett mulasztás miatt materialis igazsá mellett is pervesztes legyen; ezen mindenestre tiszteletreméltó elvet perrendtartásunk által is igyekeznek támogatni, felidézvén annak 110-ik §-át, mely az ilyforma kiegészítések eszközlése céljából a rendes perekre nézve a 144. §. szabálya szerinti külön jegyzőkönyvi tárgyalást rendel, ezen §. rendelkezéséből azt következtetvén, hogy ha a per törvényszerént ily irányban is kiegészíthető nem volna, akkor a jegyzőkönyvi tárgyalás felemlítésének ezen §-ban értelme nincsen.

Szép és magasztos elvnek tartom magam is, ha a bíróságok a materialis igazságot az alakiság bilincseitől megszabadítva, diadalra juttatni igyekeznek, de nézetem szerint ezt ők csak a törvényszabta korlátokon belül kell, hogy eszközöljék, s bár mennyire legyenek egyik vagy másik fél materialis igazságáról lélektanilag meggyőződve, ezen meggyőződésüknek bírói kifejezést csak az előszabott törvény alkalmazásával adhatnak, mert ennek szabványai szerént kell hogy ítéleteiket kimondják és indokolják; és ez a szóbeliség és közvetlenség hiányában helyesen is van így, mert különben egyik vagy másik félnek siralmas érzékeny perbeszédei igen gyakran tévuttra vezethetik és elfogultá tehetik a sentimentalismusra hajlandó bírót.

De nincsen is ok jelenlegi hiányos perrendtartásunk mellett is a materialis igazságot formáság miatt elnyomástól féltetni, mert perrendtartásunk ott, hol az igazolásról és perujtásról részletesen intézkedik, gondoskodott, hogy bármi okon a perrendén elkövetett mulasztás jóvátehető, s így az igazság utóvégre is diadalra juttatható. — Megengedem, hogy a tapasztalás gyakran tanúsítja, miszerint mindezen kiegészítő intézkedések igénybevétele mellett is sok perben formahiány miatt a materialis igazság háttérbe szorul, de ennek oka nem annyira a perrendtartásban, hanem inkább az illető peresfél — esetleg képviselője gyengesége — és tudatlanságában fedezhető fel, és ez így fog lenni mindaddig, mig a jelenlegi, nagyobb részint — legalább nállunk — donatarius juristákból lett ügyvédi kart egy elméletileg és gyakorlatilag kiképzett ügyvédi kar felváltani nem fogja. — Azt sem tagadom, hogy perrendtartásunk szerfelett hiányos, és gyakran a bíróságok is követnek el jogtiprást, de egy gyakorlott peresfél mindamellott is mindig képes előbb-utóbb jogának érvényt szerezni, vagy legrosszabb esetben magát kártalaníthatni.

A fennebbi nézet támogatására a t. k. r. 110. §. azonban teljességgel nem alkalmas, mert, hogy ezen §-ban a kiegészítés eszközlése végett a rendes perekre nézve jegyzőkönyvi tárgyalás van előszabva, legkevésbbé sem következik, hogy azért oly körülményekre és bizonyítékokra nézve is elrendelhető a kiegészítés, melyek a perrendén felhozva nem voltak. — Mert igen gyakran rendeltethetik el a rendes perekben is oly perrendszerű kiegészítés, a hol a felek meghallgatása multhatatlanul szükséges. — Ugyanis a bírói szemle pótló és becsülő eskü a t. k. r. szerint hivatalból a felek kérelme illetőleg ajánlata nélkül is elrendelhető, már pedig az előbbinél rendszerint a szakértők személye felett az illető peresfelek nyilatkozatai beveendő, az utóbbiak megítélhetésénél pe-

dig azon esetben, ha az esküt nem a perben álló fél, hanem egy harmadik egyén kell, hogy letegye, ha a perbeszédekben ez iránt nyilatkozat nem történt, az illető felek szintén hivatalból kihallgatandók; nemkülönben a tanúk kihallgatásának elrendelésénél gyakran vállhatik szükségessé a feleknek meghallgatása p. o. hogy egyik vagy másik tanu megeskedhet-e vagy sem stb.? mindez pedig rendes eljárás szerint lefolyt perekben jegyzőkönyvileg kell, hogy történjék.

Kétségen kívül következik tehát mindezekből, hogy a jegyzőkönyvi eljárásnak a t. k. r.-nak 110. §-ban történt felemlítése által a pereknek korlátlan kiegészítése nem támogatható, sőt az erre célzott eljárás perrendtartásunk több czikkeivel homlokegyenest ellenkezik.

(Vége köv.)

Maros-vásárhelyi kir. törvényszék előtti érdekes végtárgyalás.

Megtartatott 1873. évi április hó 19-én.

A törvényszék szerkezete:

vezető: Hildebrand József,

bírák: (Antal János,
(Nagy Lajos.

Jegyző: Szentmiklósy Kálmán.

Kir. alügyész: Nemes Sámuel.

Védő ügyvéd: Szabó József.

Vádlott Grum György, atyja Grum Jánossal együtt laktak meglehetősen jó viszonyban egymással. Grum János az atya egy idő óta az italnak adta magát s ez iránti szenvedélye még növekedni kezdett, különösen azóta, hogy neje elhalt: kevés birtokát, a nélkül, hogy abból fiának adott volna valamit eladogatni kezdte, s mintegy 200 forint o. é. adósságot is csinált, s ezt valamint az eladott birtokból is bejött pénzt kizárólag csak is italra költötte el. — Fia György végre megsokalta, látván, hogy utoljára mindenét el fogja pazarolni, s neki semmi se marad; többször figyelmeztette atyját, hogy mondjon le az italról, de minden figyelmeztetése eredmény nélkül maradt.

Vége 1873. január 1-én vádlott ismét elment a kocsnába, hogy atyját, ki az egész napot ott töltötte el — haza hívja, de ez hívásának nem engedve — ott maradt, mire vádlott estve 10 óra után egyedül hazament, s szobájába a tüzhely mellett egy padra leülve gondolkodni kezdett az eszéről és módáról, melylyel édesatyja életét kioltta.

TÁRCZA.

Aranka áldozata.

Az „Indépendance Belge“ után.

Dobolyi Sándor.

(Folytatás.)

Aranka meg volt lepette és elbájoltatva. Szobaleánya felé fordult, s mindkét kezét megfogva:

— Reménylen én is, jó Elizem, így szólt neki; a nagybátyád, a mi derék lelkészünk, téged még akkor adott hozzám, mikor kicsin gyermek voltál. Megígérttem neki, hogy belölled bölcs és becsületes nőt képezendek. Segíts nekem vállalatom második részét teljesíthetése, miként segített az elsőre nézve

— Mit akar ezzel nagyságod mondani?

— Nem gondolsz-e te arra, hogy abban az életkorban vagy, melyben férjhez lehet menni?

— Oh! semmi se ösztönöz!

— Ugy van, a nők úgy gondolkoznak... semmi se ösztönöz, a huszadik évig... később megtörténhetik büntetve érzendik magokat azért, hogy itt gondolkodtak.

— Van talán nagyságodnak egy férjnekvalója, a kit nekem ajánlani akar?

Aranka ajkára harapott, hogy visszatartson egy gondolatlan szót; később egy rövid szünet után:

— Nincs, senkim sincs; de szereznék egyet.

— Oh! avval éppen ne fárassza magát a kisasszony...

— Ah! vannak talán már némi jelenségeid e részben?

Eliz ismét a hajékitéshez fogott, s nagyon csendes vérrrel így szólt:

— Legkisebb sincs kisasszony; de én a kisasszony szolgálatában oly jól találom magamat, hogy ezt a biztos boldogságot sehogys vagyok hajlandó kicserélni egy bizonytalan rendeltetéssel. Ha a kisasszony férjhezmegyen...

Aranka szeliden elpirult. Képes volt-e Eliz ellene egy kis csatára, egy gonosz és gunyos rohamra vállalatni?

Vádlott neje már ekkor le volt feküve és csendesen aludt, de 4 éves leánya ébren lévén, tarcuja volt a következő véres jelenetnek: az éjjeltájt hazaérkező apát, midőn ez a pitvarba belépett, fia egy hirtelen felragadtott fejszével, elhatározásához hiven, fejére tett 3 fejszevágással meggyilkolta.

Vádlott tettét és szándékát is bevallván, a trvszék által az apján elkövetett orgyilkosság büntényéért kötél általi halálra ítéltetett; de a szék tekintettel vádlott elhanyagolt nevelésére, ártatlan családjára és büntelen előéletére, a halálos ítéletnek 20 évi súlyos börtönre leendő átváltoztatása végett ajánlattal felterjesztendőnek határozta.

Mükedvelői előadás.

(k. a.) Mükedvelőink által mult szombaton az Apolló udvarán lévő szinkörben rendezett színelőadást, úgy kivitel, mint jövedelmi-anyagi tekintetből is, várakozásunkat felülmúlólag sikerültnek nyilváníthatjuk.

Őszinte örömmel is fogunk ez est registrálásához, melynél kedvezőbb benyomást — több élvezetet, aligha a közelebbi saisonból följegyezhetünk.

„Mi váratlan jön, mindig meglepőbb“ szokták mondani, s mi méltán alkalmazhatjuk e tételt mükedvelői társulatunkra, mely ezelőtt csak pár héttel még a részvétlenség hidege alatt didergett, mit a helyi jótékony nőegylet által kifejtett nemes buzgalom melege, oly meglepő hirtelen olvasztott fel az által, hogy fáradságot nem kímélve, megnyerte az ügynek a hiányzott működő női tagokat.

Az elismerés adója tehát első sorban nőegyletünk azon áldozatkész hölgyeit illeti, kik hivatásukat átértve s érezve, a szenvedő emberiség enyhítése érdekében már is oly sokszor adták jelét önzéstelen áldozatkészségüknek, s kik ez alkalommal is az ügy élére állva megnyerték közreműködőkül azon pár igen tisztelt női tagot, kiknek hiánya az előadás előre látható elmaradását vonta volna maga után.

„Hanem siessünk az előadás kezdete 7 órára van hirdetve, s már kétnegyed a hétre; még bizon elkésünk.“

„Mi az? a szinkör már zsúfolásig telve van!“

„Szinte elkéstünk.“

„A feherek ugyancsak ernyedetlenül teljesítik kötelességüket, biztos jele: hogy ma ugyancsak izzadni fogunk alatt, de melegük lesz mükedvelőinknek is, kik közül többet csak ma látunk először színpadon.“

kozni? Feledte-e ő ezen a ponton a köztöki távolságot? avagy birt-e ő a női génie oly nagy fokozatával?

De Valtère kisasszony hősies hangulatban volt. Ő megkezdte a világról lemondás unjonz korszakát. Megbocsátotta, vagy elfogulatlan kívánta magyarázni Eliz gondolatlan szavait.

— Oh! én, így szólt ő egyszerűen, már túléltem azt a kort; én nem megyek már férjhez. Te látod édesem, hogy mi történik akkor, midőn a szegény nő elnehezedik. Meghal, mint vén leány!

— Vén leány! felkiált egész boszusággal a szobaleány, a ki urnőjét nagyon szerette és bámulta.

— Hát öreg-e az, a kinek ily szép nyaka van? s elragadtatása hevében, azon családiassággal, mely a tiszteletet nem sértette, Eliz egyik kezével felfogta a Valtère kisasszony nagy és gazdag fekete haját, kitakarta nyakszirtját s feje egész körzetét, melyet rendesen elfedtek hajfürtjei.

Meg kell vallani, hogy Eliz kisasszony helyesen ítélte, és hogy Valtère kisasszony csak mostoha kegygyel és rossz ízléssel rágalmazhatta gyönyörű nyakát, s bőrének bámulásra méltó szépségét.

— Nézze csak kisasszony, sehol se egy redő, se egy ráncz; oh! mily boldog lenne az, a ki a száját erre a helyre tehetné.

És Eliz, urnője jósága által bátoríttatva, tiszteletteljesen csókolta meg azt a szép helyet, melyet jelölt volt Aranka reszketett.

— Eredj, halgas, végezd be hajékitésemet, így szólt ő, haját lebecsátva; úgy tetszik, hogy belölled művész lett; én téged férjhezadlak egy festőhöz.

Ekkor már Elizre került a reszketés; s Aranka elégtételt nyerve egy ily jól talált vágással, így folytatta:

— Festőről lévén szó, nem tudod dolgoznak-e már most reggel az ebédlőben?

— Annyit tudok mondani, hogy az a kézműves, a ki tegnap a kastélyban reggelizett, egy órával ezelőtt megérkezett társával együtt.

— De annak nem volt, s nem kellett lenni társának.

Mit akar ez jelenteni?

„Borzasztó hőség lesz“, szólt egy gentleman isme rősünk, mi közben érzékeny mimicával kívánta tudtunkra adni, hogy lábai nem igen szenvedik a más általi tapodtatást.

„Hiában... tűrnünk kell, tulságos sokan vagyunk.“

„Foglaljunk helyet, minden esetre kényelmesebb lesz ha valahogy leülhetünk.“

„No de már ez teljes lehetetlenség, miért nem jötünk 6 órakor vagy az előtt, minden hely el van foglalva, számozott jegyeinket szépen zsebre rakhatjuk.“

„Hja ez így van, ki hamarabb megy, hamarabb örül.“

„Férfi ember a lábán is állhat.“

„Igaza van tisztelt nagyság, mi magunk a lábunkon állunk, — szólt egy elég udvarias fiatal ember a fentebbi megszólítással reá czélzó jegyzetű nőegyleti taghoz, — hanem én történetesen sem több, sem kevesebb, mint éppen nyolcz — hely nélkül maradt — hölgynek lévén ma estve lovagja, e hölgyek aligha kellemes meglepetésnek veendik, ha egy héttel ezelőtt lett előjegyztetésük, daczára az előadásban állva kell gyönyörködniük.“

Az lehetetlenség, kérem csak utánnézni helyeinek, én magam a jegyzetessel, — mint láthatja is, — nagyon, de nagyon el vagyok foglalva.“

Ilyen s ehhez hasonló elmélkedés s megjegyzések tudomásulvétele s azon reményünkről teljes lemondásunk után, hogy helyünket ez estvére hatalmunkba kerithessük, valahogy csakugyan sikerült megvonni magunkat egy szegelyben, honnan egyszersmind tanui lehetünk azon chaoticu zürzavarnak is, mit a kellő, sőt éppen semmi rendezés hiánya idézett elő, s ha volt, — az egész estvének ez volt egyetlen árnyoldala, — s bár nem szeretnők hitelt adni azon ugy az előadás estvéjén, mint később is elterjedt föltevésnek, mintha ugyanazon jegyek kétszer is el lettek volna adva, nem mulaszthatjuk el azonban a tisztelt nőegyleti bizottmány nagyraecsült figyelmét jövőre a helyek, — s erre vonatkozólag a közönség lehető zavartalan elhelyezésére is felhívni, mi szerény nézetünk szerint, nehány e célra felkért fiatal ember alkalmazásával lehetne elérni légbiztosabban, ez által hiszszük eleje vétetnék azon tapasztalt calamitásnak, mi az előadás kezdetére is kellemetlenül, sőt nyögőzőleg hatott.

Ezen a méltányosság s a nagyon is áldozatkész közönség érdekében tett szerény megjegyzésünk előre bocsátása után — áttérhetünk az előadás folyamára.

Két vigjáték került színre, először „A ng o l o s o n“, mit „A ny o l c z a d i k p o n t“ követett.

— Én e tekintetben nem tudok semmit se, kisasszony.

— Bizonyos vagy-e te abban, hogy ketten vannak?

— Bizonyos. Ép az előcsarnokon jöttem át, mikor beléptek.

— Miféle ember a társa?

— Egy fiatal ember.

— Boivin ur nem génirozza magát. Meghívja barátait munkára a kastélyba, tulajdonkép sétára. Nyolcz nap alatt egész családját beállítandja hozzánk.

— Hát Boivinnak hívják? kérdi Eliz ujságkivá-nólág.

— Ugy tetszik, annak! hát te nem tudod?

— Én honnan tudnám?

Aranka komolyan szemébe nézett szobalányának, egy perczig meglepte a rossz kedély, de a melyet csakhamar legyőzött a vidám hangulat.

— Valóban! így gondolkodott magában, — kétségen kívül nem mondta meg neki családi nevét csak a másikat.

— Ugy van kedvesem, így szólt fennhangon, ha te férjhez akarsz hozzá menni, téged Boivin asszonynak fognak hívni; ez csak egy olyan név, mint más akár melyik, de most hagygy magamra, nincs rád többé szükségem.

S elragadtatva az utolsó gondolat és irányzat által, melylyel szükség esetében a végzet, a sors iránt akarta magát elkötelezni, Valtère kisasszony segítség nélkül végzte öltözködését.

A szobaleány távozott. Az első lépcsőn megállt, s kezét a karfára téve gondolkodott.

— Boivin asszony! de miért? nem hangzik szépen.

De egy más gondolat csak hamar kijavította ezt, mert vállát szeliden vonítá meg, s tréfát üzve tréfájából, csendesen lépdegált lefelé.

A végső lépcsőn még megállt s ismétlé: Boivin asszony? Az ép úgy megjárja, mint Valtère asszony... s aztán, az ember nem hordja a nevét a potfáján.

(Folyt. köv.)

VEGYES.

— **Csik falván**, Marosszékbén, d. u. 2 órakerés volt, mely a köztisztviselőben álló kir. járásbíró Hajdu Mózes Zsendelylyel fedett nyolcz öles új istállójában ütött ki. A gyulás oka ez ideig elég bizonyossággal még nincs constátálva. A derék új épület valamint a mellette levő zsendelyes Székely lak és még két szalmás épület a lángok prédává lettek; hanem aztán a Sz.-mártoni, buzaházi és jobbágyfalvi lakosok segítségével — kik a vészharang által adott jelre rögtön a veszély helyére siettek sikerült a dühöngő ellen tovább terjedhetését gátolni. Az istállóban volt marhák megmentése a járásbíró derék neje lélekjenlétének és tevékenységének köszönhető. A köz elismerés jobbágyfalvi birtokos Nagy Gyulát emelték mint olyant, a ki az életveszélyes pontjában is ott volt és kiválólag működött a pusztító elementum teljes legyőzéséig.

— **Gr. Nádasdy Ferencz**, Komárom megyei főispánjának jubeliumát tartandó, e hó 16-án érkezett Komárom városába, hol a megyei, városi- és katonai hatóságok, továbbá az ott székelő intézetek s egyletek által a legnagyobb lelkesedéssel fogadtatott. A megyeház terme ezen alkalomra 3000 frínyi költséggel renováltatott, a f. hó 16. megtartandó tánczvigalom díszítési költségei pedig ugyanannyira rugtak. A megyeház termében 150, és a két vendéglőben 300 vendég számára volt díszebéd; — megemlített: hogy a díszebédre 10,000 darab szivar volt szánya, melyeket a gróf ezelőtt 10 évvel vásárolt. százat 35 frtjával. — Az ünnepély költségeit a gróf fedezte, minek folytán azon hír, hogy ezen költségek a megye által fognak viseltetni, az „U. L.” szerint merő kholmány.

— **Egy német gazdasz** huzamos ideig folytatott észlelés után kiszámítá, hogy a tyúk az első évben 20, a másodikban 120, a harmadikban 135, a negyedikben 114 tojást tojik. Ezentul a tojások száma fogy, míg végre a 9-ik évben legfeljebb csak 10-et képez. A gazdasz szerint egy tyúk kedvező esetben 600 tojást tojik, miből kiderül, hogy annak valódi értékét a tojások képviselik.

— **Egy furesa** folyamodás. Azon mély alázatos kérelemmel járulván elő, miszerént most az ideje a város érdekében kivágandó őfák következményeinél fogva én alólírott alázattal kérvem azíránt, hogy méltóztatnék megengedni az én belátásom szerint összeválogatását a fának megengedni, azt ölberakva úgy, hogy a licitáció alkalmára, a mit én összeválogatván ölbe a munkások által rakva, magam részére megvásárolása végett megengedtetni a fentebbi értelem folytán méltóztatassék. Minél fogva úgy polgármester ur; mint a t. város gazdája ott jelen licitáció alkalmával akkor a választást különösen kérvén, ezt megengedni méltóztatassék. Alázatos kérelemmel járuló a fent irt tisztelt városi bizottsághoz N. N. eszmakéreg hasító.

— **Milyennek** képzelik a keletindiaiak isteneiket? Kitétszik ez a következő imádságukból. „Johari! (indus szó a köszöntésre). Oh isten, az egek királya, melyen te (t. i. az égen) a tejhez hasonlólag fölkel és sűrű tejhez hasonlóan lenyugszol. Az ég izzó, a föld porral van borítva. Keletre, nyugatra, északra és délre, mind a négy irány felé látnak szemeid. Összefutottál, mint a tejfő és tejsűrű. Melled hasonlít a kőhöz, karjaid olyanok, mint a bannán-fa, bajszod olyan, mint a sabai, (eserje, mely csamatokban burjánzik ki a földből), fogaid hasonlítanak a vésőhöz, nyelved hasonlít a basulához (szekereze egy neme), szájad olyan, mint egy lundra (bambuszfából készült trombita alakú cső, melyet a kisebb vízesésnek alá helyeznek, hogy a halakat benne fölfogják), fejed olyan, mint a diuni, (igen nagy kosár, melyben a rizst szokták tartani,) orrod olyan, mint az elefánt agyara, hajad hasonlít az erdei bivaly farkának szőréhez, füleid olyanok, mint két kagyló, szemeid hasonlóak a saséihez, széked aranyból van, számolyod ezüstműből, ebben ülsz te és kelsz fel. Oh isten, hozzád kiáltok, téged hívlek segítségül, — a mint te tanítál, úgy kiáltok nozzád! Ha az uton mégysz, vagy ide s tova járkálsz, fordulj vissza és hallgasd meg kérésemet!”

Bécsi tőzsdei árkelet

(április 8.)

5% metallique	70.35
5% nemz. államkölcsön	72.60
1860. államkötvény	103.75
Bankrészevény	953.—
Hitelrészevény	332.50
London	108.75
Ezüst	107.65
Arany	—
Napoleon arany	8.71 ¹ / ₂
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	79.50
” ” ” temesi	77.50
” ” ” erdélyi	77.—
” ” ” horvát-slavon	83.25

Felelős szerkesztő: DOBOLYI SÁNDOR.

Ferenczi Alajos ur tetőtől talpig párisi salonfi, finom modora, mozdulatai s általában egész játéka oly könnyű, szabatos; előadása oly folyékony és tiszta, minőt műkedvellőtől ritkán hallhatni.

Lázár Luiza k. asszonyról — kit azért kellett legvégül hagynunk, mert az utolsó darabban, — hogy az elsőnél elkövetett rendszertelenség vádjá alól bár némileg menekülhessünk a színlap szerinti sorrendet vettük bírálat alá — mind csinos alakja, mind pedig kedves játéka által előidéztet hatását a legtisztább elismeréssel kell nyilatkoznunk, csak azt sajnáljuk, hogy szerepköre miért volt oly kicsiny, örömmel néztük hallgattuk volna hosszabbban is a könnyű mozdulatok, s ártatlan naivitást, melylyel játékát teljes megelégedésig vonzóvá tette.

Végül nem mulaszthatjuk el az ugyan ez alkalommal Vocelka jeles karnagyunk vezetése alatt közreműködött műkedvellői zenekarról is meg nem emlékezni, melynek tiszta, correct játéka már magára kivált érdekes kölcsönözött az előadásnak.

A nagyszámu válogatott közönség 10 óra után teljes megelégedéssel távozott el, magával vive az est édes emlékei mellett azon őszinte óhaját, hogy minél előbb alkalma lehetne még ily a hasznossal párosított élvezetes estében gyönyörködhetni, mely reményünk — ha csak minden jel nem csal — jövő vasárnap teljesüend is.

Helyi dolgok.

— **A Bem-szobor ügyi bizottmány** f. évi február 2-án gyűlést tartván, a jegyzőkönyv 14-iki pontja alatt következőleg határozott: Minihogy tudomás szerint még több gyűjtőiv nem érkezett vissza, valameddig azok vagy aláírással ellátva vagy eredmény nélkül vissza nem érkezendnek, addig a Bem-szobrának Maros-Vásárhelyre leendő felállítására a gyűjtést nem kell beszüntetni. A gyűjtőívek visszaküldése végett az erdélyi hírlapokbani felszólamlás a jegyzőre bízatik. Fennirt határozat alapján fölkérem mindazon ügybarátokat és ügybarátókat, kik a Bem-szoborra előfizetési ívet vagy íveket szívesek voltak elfogadni s azokat máig tartották, szíveskedjenek aláírta vagy bejegyzetlen legfőlebb f. évi június 1-ig Borosnyai Pál elnök urhoz Maros-Vásárhelyre beküldeni Székely Ádám bizottmányi-jegyző.

— **Főkirálybírája** Mikó Mihály május 15-én d. e. 10 órára hívta össze idei tavaszi rendes közgyűlését a nemes székeknek.

— **A helyi műkedvellői-társulat** folyó hó 27-én vasárnap egy utolsó előadást rendez, városunkból a világkiállításra felküldendő iparosok költségeinek fedezése végett. Midőn e korszerű czél támogatására felhívjuk a t. közönség figyelmét, határozottan kijelentjük, hogy különös intézkedés történt a felett, hogy a helyekre vonatkozó minden zavarnak és ebből származott jogos felszólamlásoknak eleje vétessék. A fentjelzett napon adandó két színmű: „Becsületszó”, „Ha te úgy, én is úgy.” Arról tisztelettel kívánjuk a t. cz. közönséget értesíteni, hogy folyó hó 23-án déltől kezdve a Dájbukát testvérek-nél lehet a helyekre előjegyeztetni. A műkedvellő-társulat.

T. szerkesztő ur! A m.-vásárhelyi-jótejkony nőegylet által pénzűtára gyarapítására s ápolata alatt álló sok nyomorult tehetetlen árvák, özvegyek s elaggott munkaképtelenné vált háziszegények nyomorai s könnyei enyhítésül, folyó április hó 19-én az apollo udvarán lévő színpad körbe rendezett s megtartott jótejkonyozású műkedvellői előadás eredményéről van szerencséje alólírt nőegyleti bizottmánynak, a t. szerkesztő urat becses lapjában fölvetel és közretétel végett megkérni. A szellemi, anyagi sikerben egyiránt diadalt aratott színelőadás a következő jövedelemmel jutalmazott u. m.: a) 88 db. elsőrendű zártzék jegyből à 1 frt bejött 88 frt, b) 45 db. erkélyrendű zártzék jegyből à 1 frt bejött 45 frt, c) 120 db. másodrendű zártzék jegyből à 70 kr bejött 84 frt, d) 43 db. harmadrendű zártzék jegyből à 50 kr bejött 21 frt 50 kr, e) 13 erkély állójegyből à 60 kr bejött 7 frt 80 kr, f) 80 db. földszinti jegyből à 40 kr bejött 32 frt, g) 59 karzati jegyből à 20 kr bejött 11 frt 80 kr, h) felülfizetésből bejött 11 frt 50 kr, és így összesen: 301 frt 60 kr. A jövő számban közöltetni fognak a kiadások. Mindezekért kedves kötelességének tartja a jótejkony nőegyleti bizottmány, hálás köszönetét kifejezni b. Apor Zoltán intendáns urnak, a sikerült előadás rendezéséért továbbra is kikérve az ily szent ügy buzgó pártolásáért tevékeny becses közreműködését, — hálás köszönetét fejezi ki továbbá a közreműködött műkedvelő egész társulat, igen tisztelt nemeskeblű urhölgyeinek s urainak; ugyegyszersmind hálás köszönetét fejezi ki a minden jó nemes és szent előmozdítását, oly áldozatkészséggel pártoló nagyérdemű közönségnek is. M.-Vásárhelyt, 1873. április 20-án. A m.-vásárhelyi jótejkony nőegylet rendező bizottmánya.

Már e két darab összeállítás is műértelemről tanuskodik; nem azért, mintha e darabok művészi tehetőséget ne igényeltek volna, sőt ellenkezőleg mindkét darabban fordulnak nehéz, u. nevezett foree szerepek elő, melyek egy magasabb művészet körében mozgó tehetőséget is próbára tennének, hanem szerencsésnek mondhatjuk a darabok választását azért, mert a szerepek oly tapintatosan — mondhatni kiváló szakismerettel lettek kiosztva, hogy már e részben sem maradhatott fenn semmi kívánnivalónak.

„Angolosonban“ a czimszerepet (Gibbon Eduard) Kozma Gyula ur a legnagyobb hűséggel játszta, látszott játékán a kifejtett szorgalom s tanulmány, mit főleg a nehézkes angolos ferdített kiejtés elsajátításában adott tudtunkra; egy megtestesült angolt láttunk benne, e valóban nehéz szerep sikerült találásával, műkedvelő ur csak fokozta azon méltó elismerést, melylyel a közönség mult év októberében a „Csésze theában“ lett fellépése alkalmával kitüntette.

Dobai Albert ur (Ippelberger) szerepében teljesen az önmegtagadásig otthon volt, több jelenete oly sikerültnek mondható, mely egy mindig színpadon mozgó művésznek is becsületére vált volna.

Klein Gyula ur (John) hű maskirozottsága mellett — gyakorlott mimicája — s elég szabatos játéka által tette magát méltóvá a közönség elismerésére.

Groszlán István ur a különben goromba, de pénzért könnyen szelidülő fogadóst sikerült felfogással játszta, Szentmiklósi Kálmán és Végh Domokos urak pedig derekasan megállották pinceszéri szerepükben helyüket.

S most következnek, — kiket legelőbb kellett volna említenünk, — a női szereplők, mentse ki azonban eddigi mellőztetésükből magyarázható udvariatlanságunkat azon körülmény, miként a férfi tagokkal idő és helyszűke miatt is kevesebbet foglalkozván, czélzatosan kívántuk utoljára sorozni a nőket, hogy annál több ideig lehessünk velük, s gyönyörködhessünk a játékok által előidéztet kedves emlékeken.

Simai Vilma k. asszonyt most másodszor volt alkalmunk e téren láthatni, s így mostani szerepében (Sziyiesi Adél) csak folytatását jelezhetjük azon kellemes meglepetésnek, melyben a k. asszony mult év őszén a „Női könnyek“ ben lett fellépésekor, mint Delphine részesített, a csinos színpadi alak, keresetlen természetes modor, tiszta hang s szerepkörének öntudatos felfogása mind mindannyi előnyök, melyek után tartózkodás nélkül mondjuk ki s csöppet sem túlozunk, ha a k. asszonyt e genreű szerepekben egy gyakorlat s a színpadok közt nőtt művésznővel helyezzük egy színvonalra; játéka minden tekintetben azon reményre jogosít, hogy még többször lesz szerencsénk a kisasszonnyal a színpad deszkáin találkozhatni.

Szabó Miklósné urhölgy (Ippelbergerné) a férjébe bele unt, — szüntelen válni vágyó — átadozó szerelmes nőt kifogástalanul személyesítette; tiszta hang-köre, gyakorlott mozdulatai, szóval úgy a fölfogás, mint kivitel tekintében szabatos játéka, méltán érdemelte ki a néhányszor őt magát egyedül kitüntető közönség tapsait.

Bethlen Emma grófhölgy a komorna szerepét oly hűen, természetesen alakította, mozdulatai oly tesztelenek voltak, hogy már-már feledni kezdők, hogy a t. grófhölgy magas aristokrátiánk egyik érdemes tagja; sokan vehettek példát ott alant a néző téren levő hölgyecskék közül, kik kicsinyes lenézést szenvedtek, valahányszor valamelyiknek szerepvállalása került szőnyegre; fogadja meleg köszönetünket e mélyen tisztelt grófhölgy, hogy a nálunk már-már a czélosodni kezdő társadalmi előítéletek megtörésében oly fényesen sikerült jó példával járt elő.

E valóban sikerültnek mondható előadást a „Nyolczadik pont“ című kis vígjáték követte, melyben Staibl Antal ur (Dubreuil), Biás Róza k. a. (Santenis Julia), Ferenczi Alajos ur (Gerald Ráoul) és Lázár Luiza k. a. (Róza szobaleány) összevágó szabatos játékok gyönyörködtette a mindvégig érdekeltséget tanúsított közönséget.

Staibl Antal ur egészen megtestesítette a mindig zsimbel — marozona tengerész kapitányt, játéka minden tekintetben kifogástalan, s főleg hangsúlyozását oly correctnek jelezhetjük, mely várokozásunkat magasan felülmúlta, s minél még csak a mindig jól talált indulatrolamokat becsülhetjük többre.

Biás Róza k. a. szintén jól adta a tengerész bácsi untalán zsimbelődését megszokott unokahugot; szerepe egyike volt a leghálátlanabbaknak, melylyel csak hosszas gyakorlat után lehetne némi hatást előidézni, különben elég szabatosan és sikerült fölfogással játszott, pár sikerült jelenete méltán vonta magára a közönség tetszését.

(42)

3-3

Hirdetmény.

A honvédelmi m. kir. minister ő nagyméltóságának folyó év mártius hó 20-án kelt 10546 számú rendelete folytán az erdélyi kerület 4 lovas századainak 15—15 összesen 60 darabnak kézi bevásárlás utjáni fedezése folyó év május havában engedélyeztetett.

Midőn a m. kir. honvédelmi minister ő nagyméltóságának ezen leiratát közzé tenném, értesitem a t. cz. közönséget, hogy a ló szükséglet bevásárlásával megbízott pótlóvázási bizottság következő helyek és napokon fog működni ugymint:

Szamosújvárt folyó év május 1-ső és 2-án.
M.-Vásárhelyt " " 5-től 9-éig.
Segesvárt " " 11-től 15-éig
és esetleg (ha a ló szükséglet a fennírtott állomásokon nem fedeztetnék.)

K.-Vásárhelyt folyó év május 18-tól kezdve, az ár átlag a pótló minőségéhez képest 203 forinttal állapított meg.

A pótlóvázási minőségét illetve, következő feltételek mérvadóak:

A lovaknak hibánélkülinek, tökéletesen épeknek és kemény kötéseiknek kell lenni, — vemhes kanczák és csődörök elnem fogadhatók.

A lovak egy harmadrésze legalább 14 marok 3 hüvelyk, egy harmadrésze 15 az utolsó harmadrésze 15 markon felüli, de 15 marok 3 hüvelyknél magasabbnak nem szabad lenni.

Korra nézve: 4 egész 7 éves köztiek elfogadtatnak.

A m. kir. II. honvéd kerületi parancsnoksága.

Kolozsvárt, 1873. április 1-én.

Graef, tábornok.

Sz. 16810, 1872.

(47)

3-3

polg.

Hirdetmény.

Vonatkozással ezen törvényszéknek folyó évi július 1-én 10974 sz. alatt Szebenben lakó ügyvéd Kis Károly által képviselt özvegy Biró Istváné, született Czóbel Victoriának n.-ernyei Horváth Ferencz ur ellen 17514 frt o. é. s járulékaik iránt végrehajtásos ügyben kibocsátott árverezési hirdetményére ezennel közhirrét tétetik, hogy az ezen ügyben folyó évi január 3-ára kitűzve volt második árverezési határidő, a felek kölcsönös megállapodásuk folytán a fennebbi összegből még hátra lévő 15000 frt o. é. erejéig folyó évi április hava 30-án d. e. 9 órára áttételt, mely napon az árverezés a fennebbi 15000 frt addigi le nem törlesztése esetére a hely színen N.-Ernyébe meg fog tartatni, s a lefoglalt és elbecsült fekvőségek becsáron alól is el fognak árvereztetni.

A maros-vásárhelyi törvényszéknek 1873. január, 13-án tartott üléséből.

Damokos, törvényszéki elnök,
Bocskor, jegyző.

(49)

2-3

Ügyvédi iroda.

Ezennel tisztelettel jelentem, hogy

ügyvédi irodámat

Maros-Vásárhelyt, kis-sárosutca 1071.

házsám alatt megnyitottam.

Maros-Vásárhelyt, 1873. ápril hava.

Blumenfeld József,
ügyvéd.

(48)

1—*

Árszabály

a bécsi világkiállításra oda- és vissza utazás- és elszállásolásra a vállalati bizottságtól.

II. osztályban.

III. osztályban.

Szoba	Személy	Lakás ára	Utazás oda és vissza	Összesen	Szoba	Személy	Lakás ára	Utazás oda és vissza	Összesen
1	1	20	37 36	57 36	1	1	16	24 91	40 91
1	2	28	74 72	102 72	1	2	24	49 82	73 86
2	3	40	112 8	152 8	2	3	36	74 73	110 73
2	4	52	149 44	201 44	2	4	44	99 64	143 64

Minden utas a vasúttól szállására szállítatik, csupán utazási jegyre is lehet a fennebbi árak mellett előírtni, minden utazási jegy 14 napig érvényes; visszajövet Pesten is időzhetni. Program díj nélkül kaphatók, a szállodák fényképei szintén megtekinthetők

Kádbébo István,
helybeli ügynök irodájában.

(10)

14—52

Galéne-befecskendezés.

Gyógyít fájdalom nélkül 3 nap alatt minden hugycső-kifolyást, úgy most keletkezőt, valamint kifejezett és egészen idültet.

Központi főraktár az osztrák-magyar birodalom számára:

Maager Vilmos, Bécs,
Bäckerstrasse 12. szám.

Üveg ára használati utasítással: 3 frt 70 kr.
Pesten, TÖRÖK JÓZSEF gyógyszerésznél.

(51)

1—1

A maros-vásárhelyi gőz-cséplőgép társulat, f. április hó 29-én d. e. 11 órrakor, a gróf Haller György ur házában

rendes évi közgyűlést

tart, melyre a részvényes urak, ezennel tisztelettel meghívattak.

Tárgysorozat:

1. Választmányi jelentés az üzlet-év eredményéről.
2. A számvizsgáló bizottmány jelentése.
3. Az osztalék meghatározása.
4. A választmány indítványai.
5. Részvényesek által netalán leendő indítványok.

Maros-Vásárhelyt, 1873. április hava.

Gróf TELEKY SÁMUEL,
társulati elnök.

(50)

2—3

Eladó ház.

Maros-Vásárhelyt a Kazinczi-utczában lévő 815-ik számú ház örökáron eladó; értekezhetni eziránt a helyi ev. ref. főtanodai könyvnyomdában.

(37)

2—2

Ingven küldi meg — bérmentes megkeresés után mennyiségtani tanár

ORLICÈ R.

(Berlin, Wilhelmstrasse 5.)

legújabb nyeresémi lajstromát,

(nem előfizetés után, mint sok más névtelen csaló, kik hirdapok útján akarják a közönséget tévútra vezetni) és magyarázatát tudományilag teljességgel és általánosan szerencsésnek talált elutriti módszerének.

Egy próbát ajánlhatunk olvasóinknak.

D. R.

(17)

8—*

Legújabb törvénykezési munkák.

Kaphatók Witich J. könyvkereskedésében Maros-Vásárhelyt.

Adótörvények és szabályok gyűjteménye,

községek s különösen jegyzők számára
irta: Till Antal ára 1 frt 20 kr.

A Telekkönyvi Rendtartás.

és az erre vonatkozó törvények és rendeletek magyarázata tekintettel Erdélyre

irta Zilinszky Imre Ara 2 frt 40 kr.

Az új szolgabírói hivatal.

kézikönyve

megyei tisztviselők, ügyvédek, jegyzők, és községi előjárók használatára. Ara 2 frt,

Birtokrendezési eljárás

az ország erdélyi részében ára 40 kr,
Kolozsmegye-gyalui egyesbirája által

a községi előjáróságok részére kiadott

UTASÍTÁS

községi bíróságokhoz utasított ügyek tárgyalása és kezelése tárgyában.

mintákkal,

Ara 20 kr. — Postánküldve 26 kr.

Törvényczikk a községek rendezéséről Ara 40 kr.

1869-ik évi Törvények gyűjteménye. Hivatalos 8-adrét-kiadásban ára füzve 1 frt 10 kr., kötve jelvényekkel 2 frt. Hivatalos zsebkíadásban füzve 1 frt 20 kr., kötve jelvényekkel 2 frt.

1870-ik Törvények gyűjteménye. Hivatalos diszes zsebkíadás, ára füzve 1 frt 40 kr., kötve jelvényekkel 2 frt. Hivatalos 8-adrétű nagybetűs kiadás. Ara füzve 1 frt 20 kr., kötve jelvényekkel 2 frt.

1871-ik Törvények gyűjteménye. Hivatalos 8-adrét nagybetűs kiadás, ára 2 frt 50 kr. Diszes kö-

tésben jelvényekkel 3 frt 50 kr. Hivatalos zsebkíadás. Ara 2 frt 80 kr. Diszes kötésben jelvényekkel 3 frt 60 kr.

1872-ik Törvények gyűjteménye. Hivatalos 8-adrét kiadás 1 frt 20, kr zsebkíadás 1 frt 20 kr.

1872-iki Rendeletek tára. Hivatalos kiadás, Hatodik folyam. Előfizetési ára 50 ivnek Pesten 3 frt. Postán bérmentve 3 frt 80 kr.

A belyeg- és illetéktörvények és szabályok. A legújabb időközben kiegészített hivatalos kiadás. Ara 2 frt. Kötve 2 frt 80 kr.

Törvény és községek rendezéséről. Magyarázó jegyzetekkel. Nyolczadrét-kiadás. Ara 1 példánynak 40 kr.

Telekkönyvi oktató.

Irtá Ürmösy Boldizsár Ferencz.

2-ik javított kiadás. Ara 80 kr.

Községi Kalauz

vezérkönyv község- és körjegyzők, községbirák, előjárók, s képviselők használatára.

Számos jegyzetekkel és gyakorlati irománypéldákkal, 2-ik a legújabb rendeletekkel bővített kiadás. Irtá: Tóth Lajos. Ara 4 frt.

Magyar Önügyvéd,

gyakorlati tanácsadó és utmutató a polgári életben előforduló jogügyletek elintézésére, jogügyleteket tárgyaló okiratok és beadványok magyar és német szövegű iromány példával ellátva, minden osztálybeliek használatára. Ara 2 frt 40 kr.

Irtá. Tóth Lajos.

Községi közigazgatás vagyongazdálkodás és számadások kézikönyve.

Irtá: Till Antal.

2-ik javított kiadás.

Ara 2 frt 50 kr.

A m. k. belügyminiszttertől, a jegyzői szolgálatra készülőknek ajánlva.